

DANIELLE STEEL

Een nieuw leven

**Kun je de juiste keuze maken als je op je
kwetsbaarst bent?**

Vertaald door Ineke van Bronswijk

**UITGEVERIJ GLB
DEVENTER**

Voor mijn fantastische kinderen,
Beatie, Trevor, Todd, Nick, Samantha,
Victoria, Vanessa, Maxx en Zara.

Ik wens dat jullie altijd zo zacht mogelijk
zullen vallen, en zo snel mogelijk weer
zullen opstaan, maar wel een belangrijke les
hebben geleerd.

Het is nooit afgelopen, wat je ook denkt.
En ik wens jullie elke keer weer de zegen van
een nieuw begin.

Ik hou met heel mijn hart van jullie.

Jullie eigen,
Mama/ds

*Er komt een moment dat je denkt:
alles is afgelopen.
Dat is dan het begin.*

Louis L'Amour

Sydney Wells staarde naar buiten. De zomerregen gaf haar het gevoel dat ze onder water zwom. Al acht dagen verkeerde ze in een emotionele shock. Haar man Andrew, met wie ze zestien jaar getrouwd was geweest, wilde een boodschap gaan doen en was op de motor gestapt en een achterafweggetje met weinig verkeer in de buurt van hun huis in Connecticut ingeslagen. Hij hield van snelle auto's en vintage motorfietsen, en reed die dag op een van zijn mooiste, een Ducati. Hij had beloofd niet langer dan tien minuutjes weg te blijven, maar vier uur later was hij nog steeds niet terug. Ze stelde zich voor dat hij een vriend was tegengekomen, of andere dingen was gaan doen omdat hij er zo van genoot om op die warme zomerdag op zijn motor te rijden. Hij had niet opgenomen toen ze hem belde. De politie vertelde later dat hij over een natte plek op het wegdek was gereden, met los grind. Hij droeg wel een helm, maar de kinband was niet vastgemaakt. Het was maar zo'n klein eindje. De motor was in een slip geraakt, de helm van zijn hoofd gevlogen. Ze vertelden haar dat hij op slag dood

was geweest. Op zijn zesenvijftigste. En Sydney was op haar negenenveertigste weduwe.

Alles was even onwerkelijk. Niets zag er nog hetzelfde uit, het kon gewoon niet zijn gebeurd. En het werd alleen maar surrealistischer toen zijn notaris bij haar langskwam.

Andrew had aan het hoofd gestaan van een beleggingsfonds dat door zijn vader was opgezet. Hij was een betrouwbare echtgenoot geweest, de vader van tweelingdochters van drieëndertig uit zijn eerste huwelijk, en stiefvader van Sydneys dochters Sabrina en Sophie. Ze waren intens gelukkig getrouwd geweest, en hadden verwacht dat ze samen oud zouden worden. Nu was het zomaar voorbij. Zestien jaar leek op eens zo vluchtig.

Met haar dochters links en rechts van haar had ze de uitvaart doorstaan. Haar stiefdochters Kyra en Kellie zaten aan de andere kant van het gangpad met hun moeder Marjorie, die was overgekomen uit L.A. Kellies man Geoff had hen als een kloek begeleid. Ze woonden in de buurt, en hun zoontjes van drie en vijf waren thuis met een oppas. Kyra woonde in de West Village in New York met haar vriend, in het appartement dat haar vader voor haar had gekocht toen ze vijftwintig was. Voor Kellie had hij in

dezelfde tijd het huis in Connecticut gekocht waar ze haar zinnen op had gezet, niet ver van zijn eigen huis. Ze was toen net getrouwd en wilde graag kinderen. Na de geboorte van hun tweede kind was het huis eigenlijk te klein geworden, en ze hadden het al een tijdje over verhuizen gehad, vanzelfsprekend met financiële hulp van haar vader.

Hun moeder Marjorie, Andrews eerste vrouw, was achttien jaar geleden na de scheiding naar L.A. verhuisd, een jaar voordat Andrew Sydney leerde kennen. Sydney had dus geen rol gespeeld in hun huwelijksproblemen, of in de echtscheiding, noch in het enorme bedrag waarmee hij de alimentatie aan Marjorie had afgekocht. Andrew was enorm gul, zelfs als het de vrouw betrof die twintig jaar nadat hij bij haar was weggegaan nog steeds verbitterd en boos was. Hun huwelijk was gewoon doodgebloed. Ze was een ongelukkige vrouw, eeuwig ontevreden, en reageerde dat op iedereen af. Andrew kon er op een gegeven moment niet meer tegen.

Marjories boosheid en jaloezie hadden een makkelijk mikpunt gevonden in Sydney, toen ze Andrew had leren kennen, en ze had de tweeling vilein tegen haar opgezet. Zonder gel-

dige reden, los van hun moeders venijn, hadden ze Sydney vanaf het begin gehaat. Het tij was nooit gekeerd. Ze waren zeventien toen hun vader met Sydney trouwde, een knappe blondine, zelf ook gescheiden en moeder van twee meisjes van negen en elf. Ze had er alles aan gedaan om Andrews dochters voor haar te winnen, maar ze raakte ontmoedigd doordat ze zo kwaadaardig waren tegen haar en zo gemeen tegen haar eigen kinderen. Zolang Marjorie met haar eigen woede hun haat aanwakkerde, maakte Sydney geen schijn van kans. Uiteindelijk gaf ze het op. Ze hadden haar de afgelopen week nauwelijks gesproken en gedroegen zich alsof zij hun vader had vermoord, terwijl ze verscheurd werd door verdriet, net als Sophie en Sabrina.

Jesse Barclay, Andrews notaris, was de dag na de uitvaart bij haar langsgekomen. Ze moest het weten. Zestien jaren waren voorbijgevlogen, en Andrew had het testament dat hij had laten opmaken voordat zij elkaar leerden kennen nooit aangepast. Jesse vertelde Sydney beschaamd dat hij er voor hun huwelijk bij Andrew nog op had aangedrongen. Andrew was het altijd van plan geweest, maar het was er op de een of andere manier nooit van gekomen. Hij had altijd gedacht dat hij er nog genoeg tijd voor had. Hij

had er geen rekening mee gehouden dat hij een ongeluk kon krijgen of ziek zou worden, niet op zijn leeftijd. Ze waren op huwelijksvoorwaarden getrouwd, waarbij bezit en inkomen gescheiden werden gehouden, en dat had hij later willen veranderen. Hij was pas veertig toen ze trouwden, en Sydney was destijds even oud als zijn dochters nu waren. Voor hem telde het leven, niet de dood. Op het moment dat Andrew overleed, was hij vitaal en gezond, in de bloei van zijn leven, en een liefhebbende echtgenoot. Het was nooit zijn bedoeling geweest dat Sydney in deze situatie zou belanden; hij zou diepbedroefd zijn geweest als hij het had geweten. Omdat zijn testament nog van kracht was toen hij overleed, ging de hele erfenis naar zijn twee dochters. Hij had het geschreven voordat hij haar leerde kennen, dus waren er geen voorzieningen opgenomen voor zijn tweede vrouw.

Zijn dochters erfden het huis waarin ze woonden, en zodra het testament aan hen was voorgelezen, op dezelfde dag als aan Sydney, liet hun advocaat Jesse weten dat Sydney binnen dertig dagen moest vertrekken. Nu had ze nog tweeëntwintig dagen in haar eigen huis. En omdat Andrew Sydney destijds nog niet kende, had hij ook al zijn kunst, bezittingen,

beleggingen, de inboedel en zijn gehele vermogen aan de twee meisjes vermaakt. En dankzij de huwelijksvoorwaarden, die gemeenschappelijk bezit uitsloten, was alles wat Andrew gedurende zijn huwelijk had gekocht of verdiend van hem gebleven, en nu ging alles dus naar zijn dochters. De enige uitzondering waren de cadeaus die hij Sydney had gegeven met een schriftelijke bevestiging.

De tweeling gedroeg zich triomfantelijk toen ze de dag erna naar het huis kwamen en begonnen met het inventariseren van het zilver, de kunst, het antiek en de kostbaarheden. Kellie had toen al twee waardevolle schilderijen en een sculptuur meegenomen, met toestemming van haar zus. Ze hadden er niets over gezegd tegen Sydney, die weg was gegaan om boodschappen te doen en bij thuiskomst de lege plekken aantrof. Ze was met een kreun op de bank gaan zitten toen ze beseftte wat er nog ging komen. Kellie en Kyra hadden al afgesproken dat Kellie in het huis zou gaan wonen, aangezien zij getrouwd was en kinderen had. Kyra wilde in New York blijven.

Vanaf het moment dat ze had gehoord dat ze een berooide weduwe was, leefde ze in een staat van verdoving. Ze had haar paniek nog

niet met haar dochters gedeeld. Ze wilde niet dat zij zich zorgen zouden maken, dus moest ze eerst proberen te bedenken wat ze ging doen voordat ze het hun vertelde. Wettelijk bezat ze niets meer van alles wat zij en Andrew zestien jaar lang samen hadden gehad. Hij had haar een paar sieraden gegeven, en die mocht ze houden, net als een schilderijtje van weinig waarde dat hij tijdens hun huwelijksreis in Parijs voor haar had gekocht. Toen ze tien jaar waren getrouwd, had hij haar een knus appartementje in Parijs cadeau gedaan en het op haar naam gezet. Het was klein, met één slaapkamer, op de eerste verdieping van een mooi oud pand op de Linkeroever. Voor haar en Andrew was het een fantastisch pied-à-terre geweest in de stad waar ze zo graag kwamen, maar het miste de luxe die rijke kopers aan zou trekken als ze het nu moest verkopen.

Toen ze trouwden, had ze haar carrière als modeontwerpster bij een bekend bedrijf opgegeven. Het was een moeilijke beslissing geweest, maar Andrew wilde graag dat ze meer tijd zou hebben om samen leuke dingen te doen en had erop aangedrongen dat ze haar stressvolle baan zou opzeggen. Sinds haar eigen scheiding, zeven jaar voordat zij elkaar leerden kennen, had